

Лист до друга!

Уже близько тридцяти років я спілкуюсь із студентами-медиками, викладаючи терапію. З повною відповідальністю можу сказати, що більшість із них – це здібні, інтелігентні, відповідальні молоді люди, які з честю будуть продовжувати і розвивати нашу медицину. Та, на жаль, і серед майбутніх лікарів зустрічаються випадкові люди. Вони як за своїм інтелектом, так і за вихованням, не мають носити високе звання лікаря, але... От саме про такого студента це оповідання...

Коля, друг дитинства, привіт! Як життя успішного фермера і чоловіка молодої жінки Валі?! Як свині, гиндики, урожай? Чого більше, Колюню, того, що згнило і всохло, чи того, що прийнялося, зацвіло і опоросилося?

Кредити, як завжди, государство дає з неохотою, а долги не вертає нікогда! Вечная песня! Але ж хату пострів, машину поміняв, человеком району був! Правда, третім, бо грошей пожалів! А я все товчу цю медицину! Бо пішов на поводу в мечти! Белий халат, стремительна походка. Сзadı медсестра – в халатіку вище коліна і последня пуговица не застыбнута! Помніш, як наш участковий по ФАПу ходив?! От це перед очима стоїть, і я тоже так хочу! Одним словом вчусь! Не звоню, бо мобілку загубив. Наверно випала на дискотеці, коли я був в прижку. Тоже є своя прелесть. Ти по ночам доїш з Валькою, а я в такому же возрасті пока на дискотеці. Бо студент і в городі. Конечно, не человек района, но между прочім недавно тоже виграв блок жвачок і хлопушку! За гібкість і терпение! Двадцять минут в позі моста танцював... Попробуй з Валькою, зараз якраз стиральний порошок розігрують! Пригодиться в хазяйстві.

Кстаті, з телефона-автомата дозвонитися невозможно. Все время попадаєш чи то в міліцію, чи на скору помощь, тому і рішив написати... Третій курс був тяжелейший! Помніш я тобі про другий года два тому назад розказував, зразу після своєї другої академки. Згадуєш? В тебе якраз тоді падьож був, а в мене – зальот. З Райкою, і по фізіології... Слава Богу, вискочив вездє. То другий курс по сравненію з третім – це все равно шо Пугачова без пластичної операції і гріма. Прикинь!

От такий у мене третій курс. Пат. анатомія, наприклад, вся на стьоклах! Ти свинячу печень від телячої відрізниш? Не на вкус! На срезє!... От то-то! А я вгадав. Здав отлічно! На три! З третього разу.

Другим экзаменом в мене була терапия! Предмет сам по собі тяжелейший. Ти, наприклад, тільки виговори про-пед-тика! Виговорив? Ну як? Ти виговорити не можеш, а мені здавати! Сижу вчу, а сам собі думаю: може, я лучше б людям городи орав чи, може, лучше б свиней разводив. Але ж жалко кинуть – як не як, я уже п'ять років отдав учебе, бо йду на поводу у мечти! Вчу! Слов трудних купа, і саме главное – професор на цій кафедрі странный. Це еслі м'ягко, як-то кажуть, говоря. Ти ж нашу пошту знаєш. Я би правду про нього написав, а вдруг то письмо на кафедру попаде або йому в руку? Поетому виражусь облегчонно! Він трудно понімаємый чоловік!

Коли не отвєчаєш на вопросы, його реально тіпас, і шо саме странне, він починає не по темі питати. Старшкурсники розказували. Наприклад: «Вам не жалко своїх батьків, шо вони на вас гроші витрачають, а ви вчитися не хочете?» Або: «Вам не жалко тих людей, шо до вас прийдуть, а ви їх калічити будете?» І так достає, так на нерви жме, шо некоторые не выдержуют і починають вчити! І саме интересное, чоловік з цього радіє і даже може після двох, п'ять поставити, в нарушение Закона вищої школи. Станный, по повній програмі! А ше шо интересно – він на время экзаменів телефон відключає, а еслі хто случайно прорветься і просить, то він на словах не одказує, але зразу про це забуває. Прикинь, який невдобняк для тих, хто просив, і стрес для тих, хто ждав три, а получил два. А йому – ноль! На своєї волне!

Короче, пішов на экзамен, взяв білет, руки потні, в голові шум, в роті суше, як після іменин чи весілля! Він – весь вніманіє і уважительность. Взросла людина. Тобі треба цей мій экзамен?! Певна больница людей, певна кафедра аспиранток, причом не плохі, даже можна сказати, нормальні, а він все вніманіє на мене! Йди лічи, занімайся аспирантурою! Кругом повно роботи, нет він сів і мені в очі дивиться. Станный людина, і вроді би не старий, а такі заєзди.

Перший вопрос – «Композітори». Це ми так корифейв називаем. Ну, тіпа Мічуріна чи того, шо коняку вивів, Пржевальського. Ну, для науки много зробили, але вже їх нема. Мене заклинило! Нікого кроме нього вспомнити не можу.

Невдобняк з нього починати! Во-первых, ше живий, во-вторых, чувствую, еслі з нього начну, то на цьому все і кончиться. Павлова вспомнив. Як він з собак слину голодом душив, але ж це не терапевт! Пирогова згадав. Як він на полі боя оперірував, і, як Ленін, в склепі лежить. Але ж знову, він – хірург, а мені про терапевтів треба!

І тут я набрався смелості і кажу як є! Перкусію вчив. Аускультацию вчив! Пороки вчив! До «композіторів» не дійшов. Він на мене очі підняв і тільки рота відкрити, стук в двері... Входить Федя интерн. Я з ним колись після першої академки в одній комнаті в общежитті жив. Ледве його впізнав. Строгий, на всі пуговиці халат застыбнутый, шапка на голові стоїть, як у Сердючки звезда. Трубка японська через шию, тільки шо не говорить, с кармана аппарат для измерения давления виглядає. Практически конк-ретный врач. Можна навіть сказати клініцист. Це в нас так виражаються, коли хочуть про когось хорошо сказати, або приколотися.

І до професора: «Ви просили в 11.00 зайти доповіді про хвору». Той. «Да! Да, да. Заходьте. Розказуйте». А до мене каже: «Пробачте, ви поки зберіться з думками! Я на кілька хвилин від вас відволікусь». Бачив такого? Та забудь ти про мене на всю жизнь, іздеватель нещасный, «композітор»...

І тут Федя почав видєлуваться! «Хвора К., 38 років, захворіла 7 діб тому. У відділення поступила позавчера. Після клініко-рентгенологічного та лабораторного обстеження встановлений діагноз: негоспітальна пневмонія нижньої долі правої легені 3-я клінічна група. ЛН 2». Я слухаю і не вірю, шо Федя так складно каже, а професор його так уважно слухає. А той продовжує: «Було прийнято рішення, розпочати лікування з монотерапії захищеними амінопеніцилінами, а саме з амоксициліна/клавуланата. Амоксицилін/клавуланат призначали в дозі 1,2 в/в крапельно 3 рази в день. На сьогодні стан хворої кращий. Температура нормальна, інтоксикаційний синдром зменшився. Продовжуємо лікування».

Федя говорить, як Кіркоров співає, а цей либиться, радіє, як мала дитина. Я такої улыбки на його фейсі з другого курсу не бачив. Підходить до Феді, так доброжелательно питає: «А скажи мені милий, чога це так пацієнтці краще стало?» А Федя, як ні в чога не бувало, вродє як зранку вопроса ждав: «Вірогідніше всього ми маємо справу з пневмококовою пневмонією. А, як відомо, амоксицилін/клавуланат до пневмококу демонструє дуже велику активність, тому і такий результат». Цей ще більше радіє

і каже: «Молодець! Я безмежно щасливий, шо бачу таких майбутніх лікарів!» Але не вгамовується і знову до Феді: «А скажи мені, дорогенький. Якщо пневмонія в нього викликана гемофільною паличкою, шо тоді?» А Федя без промедлення, як вродє в нього в голові комп'ютер: «Не страшно! У амоксициліна/клавуланата до гемофільної палички 100-відсоткова чутливість, і це навіть при тому, шо вона виділяє бета-лактамазу!»

Професор це почув і таку міміку ліца видав, шо описанію не подлежит. От як в жизни буває! Ніколи не знаєш, хто від чога кайф ловить. Оказується, не всегда від любві і спиртного. Но Федя – красавець! Вроді такий, як ми всі, а вроді, як зовсім другий. Стоїть з професором на равних! А цей ввійшов в азарт і знову до Феді: «А шо далі будете робити?». «Думаю завтра перевести на таблетки амоксициліну/клавуланату, тобо застосувати ступеневу терапію. Це буде виправданий прийом як з медичної, так і з економічної точки зору, бо амоксицилін/клавуланат з усіх оригінальних бета-лактамних антибіотиків найдешевший, порівняно з іншими брендами і навіть генериками виграє».

Мені від цих слів різних страшно стало. І знову мислі погані пішли на счот того, шо може б лучше городи орати, може б лучше кролів разводити. Але це на мить. Взяв себе в руки і кажу: «Надо йти до мечти!» А в це время, Коля, в мене протіворечіє мелькнуло!

Професор підходить до Феді, легенько так обнімає, і тут мені фортануло по взрослому. Федя мені моргнув, а цей побачив. Ви його знаєте? Федя тільки головою кивнув, тіпа да! Ну і як він? Чувствую, Федя нічога хорошого про мене згадати не може, бо отношения у нас були непрости, але і «палити» не хоче, бо не по-людськи буде. Напрягся весь, слова для моєї характеристики підбирає. І тут внезапно випалює: «Пам'ять у нього хороша, а розум з роками приїде!»

Професор до цих слів причепився і каже до мене: «Якщо память у вас хороша, то повторіть приблизно те, шо лікар-интерн розказував». І ти знаєш, Коля, на мене найшло якесь озареніє. Я практически слово в слово все повторив і на слові амоксицилін/клавуланат ні разу не збився.

Цей знову розцвів і поставив мені три! От такої в мене був экзамен! Слава Богу, все позаді, і ми всі продовжуємо жити своєю жизнью! Каждый на своєї волні!

До свидання, до зустрічі у тебе на фермі чи у мене в общежитті, шо, в принципі, однаково.

Твій друг, будущий врач Ігорьок

